

GÖNÜL GÖZÜ GÖRÜNCE

“Gıız, Haccee! Haydi gel gayri bitmedi mi oyunun?”

“Geliyorum anne! Körebe oynuyoruz Selma’yı!”

“Körebe mii? Körlüğe mi hevesleniyonuz gız kör olasıcalar, haydi çabuk gel bakiim eve.”

İçi bir tuhaf olmuştu. Bu nasıl bir bedduaydı, bir anne yavrusuna nasıl yapardı bunu?

Gözleri bir anda köz düşmüş gibi yanmaya başlamıştı.

“Kör olasıcalar!”

“Kör olasıcalar!”

“Kör olasıcalar!”

Bu söz bir uğultu halinde kafasına ha bire çarpıyor, oradan da tüm vücuduna can yakıcı bir sancı halinde yayılıyordu. Baş dönme, dizlerinin bağı çözülmeye başlamıştı.

“Oturacak bir yer var mı Ayşe?” diyebilirdi bitkin bir halde.

Sorumluluk, şefkat ve merak duygusu ile Huriye’nin yüzüne bakan Ayşe şaşırıp kalmıştı.

“Huriye, nooldu kız sana böyle, yüzün yaprak gibi solmuş” diyerek oturacak bir yer aramaya başlamıştı bile telaş içerisinde.

Şehrin kenar mahallelerine doğru çıkmış oldukları ve Ayşe’nin gördüklerini espriyle karışık bir dille anlatmaya, tasvir etmeye çalışarak keyifli bir hale getirmeyi hedeflediği bu gezinti zehir olmuştu birdenbire. Oturdıkları büyükçe bir taş üzerinde dalıp gitmişti, arkadaşının sorularını duymuyordu bile. Gayri ihtiyari olarak peşine düşmüş olduğu “Kör olasıcalar” sözü mazinin karanlık girdaplarına sürüklemeye yetmişti yine. O gün bu gündür sönmek bilmeyen yürek ışığıyla kapkaranlık hayatını aydınlatılabilmek için biteviye çırpınan annesi olmasa o karanlıkta saplanıp kalması işten bile değildi o günlerde.

“Huriyem, mahzun meleğim,” demişti bir gün annesi saçlarını müşfik elleriyle okşayarak.

“Henüz iki ya da üç yaşlarındaydın umutlarımız az da olsa ıpılayan göz ışığıyla birlikte kapının kolunda sönüp kaldığı zaman. Her şeye rağmen umudumuzu kaybetmek istememiştik bir tanem, baban tüm imkânsızlıklarına rağmen varını yok etmiş, bir umudun peşinden şehir şehir dolaşarak çareler aramış, ameliyatlar yaptırmıştı ama kısmet değilmiş güzel kızım. Bu kaderi birbirimize kol kanat gererek birlikte paylaşacağız artık çaresiz.”

Gözlerinden minik yanaklarına damlayan iki damla yaş ele vermişti annesinin bu sözleri söylerken ağladığını. Hıçkırıklarını hiç duyurmazdı oysa kendisi üzülmesin diye hep içine gömerek ağlardı, bunu hissedirdi çoğu zaman.

“Anneciğim lütfen ağlama” diye sarıldığını hatırladığında ise bir tuhaf olmuştu. Çünkü ona sarılınca içindeki tüm infial fırtınaları şefkat dolu göğsünde diniyor, eriyip yok oluyordu.

“Anneciğim göğsün neredee?!” diye inledi. Ayşe’nin kendisine

“Canım arkadaşım, ne oldu sana böyle?” diyerek sınımsız sarıldığını hissetmişti. Anne göğsü gibi olmasa da iyi gelmişti. Ne anlatabilir, içinde kopan fırtınayı nasıl izah edebilirdi ki.

“Bir şey yok canım, lütfen üzülme sen, birazcık dinleneyim kalkarız” dedikten sonra susmayı ve anıların peşinden gitmeyi tercih etmişti yine. Akli birçok şeye ermeye başlamıştı başına gelen o kazadan bir süre sonra ama neyin ne olduğunu doğru dürüst hatırlayamıyordu bile o günlerde. Nerden bilebilirdi ki böyle olacağını? Bilmiş olsaydı eğer belli belirsiz bir ışık halinde de olsa görebildiği her şeyin adını öğrenir en ince ayrıntılarıyla kazırdı hafızasına.

Zaman geçtikçe içine düştüğü belirsizliği daha iyi kavırıyor bu durumdan her bunaldığında tedirginlik ve çaresizlik içinde annesine sarılıyor

“Annecim, ben hep böyle mi kalacağım?” Diye onunda yüreğini sızlatan serzenişlerde bulunuyordu. Ahh! Birazcık da olsa görebilse kendine yetebilseydi keşke.

Her şeyi bir vesile bilip öğrenmeye çalışıyordu hayatı ve içindekileri. İlk öğrendiği şeylerden ikisi aklının ve yüreğinin ona birlikte öğrettikleri umutsuzluk ve acıydı. Biliyordu ki tüm çareleri tüketmişlerdi ama yine de görme ve bilme arzusu kül altında köz gibi her rüzgarla tutuşuyor, arayışlar çaresizliğe toslayınca da canı yanıyordu.

Bir yaz günü yürüyüşe çıkışlarını hatırlamıştı annesiyle.

“Allah Allah ne kadar garip; hem güneş var, hem yağmur yağıyor, hem de gökkuşağı, tam tablolu bir manzara hâ” diye söylenmeye başlayan annesinin elini heyecanla sıkarak

“Anne, Güneş nasıl bir şey anlatsana bana?”

“Yağmur nasıl yağıyor anne, damlalar neye benziyor?”

“Sahi anne gökkuşağı nasıl bir şey?”

“Söyler misin renkler nasıl anne?” gibi ard arda ne sorular sormuştu o gün.

Böyle zaman zaman sorduğu sorulara annesi, babası, abisi, ablası, öğretmenleri ve arkadaşları büyük bir sabır göstererek kimi tarifler yapıyorlardı ama gerçekten neye benziyorlardı ki? Görmek, etrafta nefes alıp veren, olup biten şeylere şahit olmak ne kadar enteresan bir şeydi acaba.

Sahi karanlık ne, ışık neydi? Gece, Gündüz, Bahar, Yaz, Kış Vs. nasıl şeylerdi dünyada yer tutan bu şeyler? Kendisi hiç ama hiç göremiyordu ki bunları, tariflerle anlaşılabilir şeyler miydi? Peki, ama henüz bebek yaşlarındayken hayatı ve içindekileri şekil olarak algılayamamışken görme yetisini kaybeden bir insana neyi neye benzeterek nasıl tarif edebileceklerdi ki?

Bazı şeyler kafasında kurgulayarak şekillendirdiği bir hayale göre anlam kazanmaya mahkûmdu. Sadece dokunmakla büyüklük, küçüklük, sertlik, yumuşaklık, kalınlık, incelik vs. gibi ayrıntıları kavrayabiliyordu, bir de koklama, tatma ve hissetme duyularıyla kokuları, sıcaklığı, soğuğu, tat ve lezzetleri algılayabiliyordu. Bu kadarına bile şükredip kaderine razı olarak Rabbine sığınmaktan başka bir çaresi de yok gibiydi. Hamd ederek oturduğu kayadan usulca kalktı ve

“Kusura bakma noolur, seni de üzdüm yok yere, artık yola revan olmak vaktidir” demiş ve iki candan dost eve doğru yola koyulmuşlardı. Ayşe bütün bu olup bitenlere bir anlam veremiyor ama arkadaşını üzmemekten endişe ederek fazlaca da üstelemiyordu.

Yeni bir sabaha uyandığı günlerden bir gündü, mutfaktan gelen sesler bölmüşü bir rüyanın tam orta yerinden uykusunu. Zaman zaman rüyalar görüyordu ama tarif edemiyordu birçoğunu çünkü gördüğü şeylerin bir kısmının isimlerini dahi bilmiyordu, bu durum da kendisini hayli üzmekteydi. Yarım kalıyordu çoğu rüyaları; bazı şeyleri tanıyor biliyordu ama bilemedikleriyle ilişkilerini anlatabilmek için isimlerine ve hareketlerine bir tanım getirmesi gerekiyordu. Bu yüzden rüyalarını hiç kimseye paylaşamıyordu.

Uyumak ve uyanmak iki karanlık arasında biteviye devam eden bir yolculuk gibiydi kendisi için. Uyurken de karanlıktı her yer, uyandığında da. İnaniyordu ki umuda sınımsız tutunup onu karanlığın koinunda kaybetmeyenler bir gün mutlaka ulaşacaklardı rahmetin şafağına. Ama gönül tez istiyordu işte.

“Allahım noolur, bir gün uyandıgımda ışığa uyandır beni noolur!” diye iç geçirdi. Burnuna gelen enfes melemen ve çay kokusu açlığını hissettirmişti birden. Yorganı üzerinden kaldırarak yataktan aşağıya doğru süzüldü, her şey alışkanlıkların, hafızada yer alan tecrübe kayıtlarının çevresinde olup bitiyordu. Yön ve yer tespiti de bunlara bağlıydı. “Allahım, hâfizama mukayet ol, lütfen onu da alma benden” diye yakararak kalkmıştı yataktan. Geceliğini çıkarıp katlamış ve tam dolaba koyarken annesinin sesi duyulmuştu.

“Kızımım, Huuriyee! Haydi gel artık, kahvaltı yapacağız”

“Tamam anneciğim, dolabımı yerleştiriyorum, yatağımı da toplar gelirim birazdan” diye cevap vermişti. Alışmıştı, evin her köşesi ezberindeydi, yeri değiştirilmediği sürece neyin nerede olduğunu biliyor, eliyle koymuş gibi buluyor, kendi ihtiyaçlarını giderebiliyordu.

“Allah’ım sana şükürler olsun” diye minnetini belirtmişti.

“Ne şükürü ya? Hayret bişiyisin sende hâ! Neyine şükrediyorsun kızım; hiçbir günahın yokken, daha bebekken gözlerinin ışığını yok ettiğine mi? Aynaya bakmadığına, yüzünü, gözlerini, saçlarını bile göremediğine mi? Bir rüyanı bile paylaşamayışına mı, ihtiyaçlarını giderebilmek için başkalarına muhtaç oluşuna mı, neye şükrediyorsun söylesene ha neye?”

İrkilmişti. Düşündü. İçini dolduran bu sesin akışına kapılıp gitmişti;

“Öyle ya, ne günahı vardı da almıştı ki gözlerini? Neden kendisinin de diğer insanlar gibi gören, ıslıl ıslıl parlayan, renkleri, desenleri, cisimleri algılayabilen iki gözü yoktu, neden böylesi bir kem kadere mahkûm etmişti kendisini, neyine şükredecekti ki gerçekten neyine?! İçindeki vesvese fısıltısının kopardığı fırtınada savrulmaya, baş döndürücü bir isyan anaforunda çaresizce çalkalanmaya, fitri kaderini takdir eden iradeyi sorgulamaya başlamıştı.

“Sen yat kalk da haline şükret Hûriyeee, bizim komşuların bir oğlu var ki akılı başında değil, ne dediğini, ne yaptığını bilmez, ailesi perişen valla” diyen Sultan düşmüştü hatırına. Bir an med

cezirler kuşatmıştı düşüncelerini, şükürün engin limanına mı sığınmalı isyanın hoyrat kasırgalarında mı savrulmalıydı, hangisi yaşanılabilir kılardı hayatı?

“Tööbe tööbee!” Diyerek sabra tutunmuş, öyle savuşturabilmişti bu hercai isyan çağrısını.

İçinde bir eziklik oluşmuştu, utandı. Tamam, arada bir üzüldüğü olmuyor değildi “Rabbim benim görme ışığımı ne diye vermedi ki?” diye ama darılmıyordu ki Mevla’sına darılamazdı, hele isyan etmek, aslâ.

“Nasıl gücenebilirim ki Allah’ım; ya aklım olmasaydı, ye elim ayağım tutmuyor olsaydı, ya duymuyor da olsaydım? Noolursun Rabbim arada bir içim yanarda halime, vesveseye kapılır ve seni üzersem beni sevmezlik etme olur mu? Sen olmazsan, her an üzerime kanat germiş olan merhametin olmazsa, ailemin, arkadaşlarımın, hocalarımın ve diğer insanların gönlüne nakşettiğin şefkat olmazsa ben bir hiç olurum. Lütfen beni sensiz bırakma, çok muhtacım muhabbet ve yardımına.” Diye inledi. İçi rahatlamış tüm hücrelerini engin bir huzur duygusu kuşatmıştı.

“Haydi kızım, Huriyee! Herkes seni bekliyor!”

“Geliyorum anne.”

“Huriye, haydi kızım, sol elim seni bekliyor.”

“Aşk olsun babaa! Demek öyle ha, alacağın olsun.”

“Ooo! Huriye sultan, kırk davetle geliyorsun bakıyorum da sofraya.”

“Canım âbim benim, takılmadan da edemezsin değil mi, ben olmasam ne yapacaksan?”

Bir taraftan onlara cevap verirken gelmişti bile yemek masasının başına.

“Sen olmazsan ben yarım kalırım kız cadı, gel şöyle otur bakiiim yanıma.”

“Allâh’ım, Allâhım teşekkür ederim. Seni çok seviyorum bana böyle bir aile ihsan ettiğin için. Allâh’ım, noolur bozma bu dirliği, beni sensiz, ailemsiz ve sevgisiz koyma.”

İçinden sökün eden duygu çağlayanında yeşeren bu sessiz niyazlara tutunarak oturmuştu sofraya. Ne kadar şükretse az dı çünkü görülmemek görmemekten daha çok yakardı canını insanın. Bakar körlerin gölgesinde kalmak daha çok üşütürdü yüreğini. Sevgiden mahrum kalmak gözden mahrum kalmaktan daha acı vericiydi zira gözsüz yaşanırda ama sevgisiz nefes alamazdı, izbelerde çürüyen solgun otlara dönerdi can.

Ailesi kendisi için paha biçilmez bir nimetti. Annesinin zaman zaman dizine yatırarak saçlarını okşadığı anları, abisinin sıcacık ve samimi şakalarını, babasının her an yanında hissettiği müşfik varlığını, Esra ablasının gurbete gelin gittikten sonra bile candan bir arkadaş gibi her şeyiyle yakından ilgilenmesi hatırladı, hayata tutunduğu birer kutlu el gibiydi bunlar, değer biçmek mümkün değildi.

“Allahım! Merhametinle çepeçevre kuşatıldığının farkındayım, sana minnettarım!”

“Huriye, canım! Hayırdır, dalıp gittin öyle, ne oldu sana, neden ağlıyorsun?” diyerek bir yandan da yanaklarına süzülen yaşları silmeye çalışan âbisinin sesiyle kendisine geldiğinde fark etmişti kahvaltı sofrasına biraz önce oturduğunu.

Hayat kendi ahengi içerisinde akıp gidiyordu. Bazen odada hissettiği ses ve enerjileri takip ederek gelen misafirlere bizzat hizmet ediyor, bazen gittikleri misafirliklerde ortama katılarak uyum sağlıyor ve hayatın farklı boyutlarını keşfetmeye vesile olduğu için de hoşlanıyordu sosyal hayat içerisinde yer alan her şeyden. Okul hayatı da bunlardan birisiydi. Öğretmenlerinin yaklaşımları, arkadaşlarıyla ilişkileri ve birlikte oynadıkları kimi oyunlar, öğrendiği şeyler hepsi de yaşama sevincini artırıyor. Aklına okulun düşmesiyle birlikte yüreğini tatlı bir heyecan sarmıştı. Nasılda mutlu olmuştu o derste.

Bir edebiyat dersi idi, konu bakmak ve görmek arasındaki farka gelmişti bir şekilde. Kibar öğretmen o engin bilgi birikimi, duygu dolu yüreği ve insanı dinlendiren ses tonuyla bir şeyler anlatıyor, sorular ve cevaplar eşliğinde enine boyuna işliyordu konuyu.

Bu konu ilgisini çok çeken konulardan biriydi. Kendisi de bir şeyler söylemek istiyordu çünkü içi dolmuştu zaman zaman anılar ambarında hissettiklerinden dolayı, hatta bu konuda bir de şiir yazmıştı, onu paylaşırsa nasıl olurdu acaba? Ama ya arkadaşları dalga geçerse?

İlköğretimi özürülüler okulunda özel şartlarda başarıyla bitirip kayıt olduğu bu normal tedrisatlı lisede dördüncü yılıydı bu sene. Arada bir nahoş hadiselerle karşılaşılıyor olsa da arkadaşlarının hemen hepsi alışmışlardı kendisine ve incitmekten kaçınır olmuşlardı genel olarak. Kendisi de

alışmıştı onlara, ilk geldiği günlerdeki tedirginliğin yerini artık güven ve sevgi almıştı, neredeyse bir aile gibiydiler sınıfta. İçinde söylenmek için kanat çırpın sözler vardı, paylaşmalıydı onları, ani bir refleksle parmağını kaldırmıştı bile. Bir an indirip indirmemekte tereddüt göstermiş ama yakalanmıştı

“Evet, Huriye kızım seni dinliyoruz”

“Hocam, hayatın dilinden dinlediklerim ve hissedebildiklerimden anlayabildiğim kadarıyla bakmak ve görmek farklı şeylermiş gibi geliyor bana. Bakmak sanki kaçınılmaz bir eylemdir gözlerin, her sağlıklı göz bu eylemi fitratı gereği yapar ama aynı nesneye bakan herkes aynı şeyleri göremeyebilir. Hatta kimileri hiç bir şey göremezler çünkü görmek bir algılayabilme ve fark etme yeteneğidir eşyayı ve olayları, hatta hisleri. Bu tür insanlar bir anlamda bakar körler gibidirler. Benim göremiyor oluşumla onların görüyor olmasında çok da fazla bir fark yok gibidir sanki öyle değil mi hocam?”

Sınıfta derin bir sessizlik olmuştu. Bu sessizliği sıra arkadaşı Özgü'nün

“Hocam konu ile ilgili Huriye'nin bir şiiri var ve ezbere okumuştun geçenlerde bana, çok duygulanmıştım, müsaade ederseniz okusun mu?” Sözleri bozmuştu.

Ay, nasıl da heyecanlanmış, yüreği nasılda çarpmaya başlamıştı o an. Arkadaşının orasını burasını çekiştirmişti “Neden söyledin” dercesine. Sonra tüm cesaretini toplamış ve

“Hocam özür dilerim, tamam okuyayım ama arkadaşlarımdan da bir dileğim var; eğer mümkünse gözlerini sıkı sıkıya yumarak hayal etsinler okuduklarımı, çok sevinirim.

“Tabi ki hocaam, neden olmasın” diye karşılık vermişti arkadaşları neredeyse hep bir ağızdan. Duyuyor, hissediyor ve yaşıyormuşçasına okumaya başlamıştı.

Heyecandan sesi titriyordu.

“Göremedim

Dün gece yıldızları seyretmek istedim /Ama hiç birini göremedim.

Sabah uyandığında güneşe bakmak istedim /Ama yine göremedim.

Bazı gecelerde yıldızlar kayarmış /Bazı insanlar onlara bakarmış

Dün gece ben de bakmak istedim /Ama yine göremedim.

Bazıları yağmurda gezmeyi severmiş / Sevinçle yağış seyredermiş

Ben de yağmuru seyretmek istedim /Ama yine göremedim.

Bahar geldiği zaman güller açarmış / Çiçekler tohumlarını saçarmış

Ben de o güzel duyguyu tatmak istedim /Güllere baktım ama yine göremedim.

Kimileri karanlıktan korkarım derler / Ben hep karanlıktayım onu bilmezler

Aydınlık, ışık ne güzel kelimeler / Ben de ışığa bakmak istedim ama yine göremedim.

Ne güzel olurmuş sahilde yürümek / Ne güzel olurmuş etrafi seyretmek

Ne güzel olurmuş gökyüzünü görebilmek /Ben de havaya baktım ama yine göremedim.

Hayat güzel bana, böyle yaşarken bile /Dostlarım yanımdayken sitem etmek niye

Sitemim yok benim alıştım çaresizliğe /Son kez bir daha bakmak istedim gökyüzüne

Yine olmadı /Yine göremedim...”

Susmasıyla birlikte sanki her şey susmuştu. Sınıftan çıt çıkmıyordu. Belli ki tefekkür ederek dinlemek etkilemişti arkadaşlarının duygularını. Kibar öğretmenin

“Evet, öncelikle arkadaşınızı tebrik ederim bu duygu yüklü şiir için. Bana göre bir şiir olduğu kadar yaşam biçimi, iç sızısı öyküsüdür de aynı zamanda. Öyle bakmak ve öyle görmek gerek.” sözleri bozmuştu suskunluğu.

“Peki, görebildiniz mi şiir de yer alan şeyleri gözünüz kapalı iken, kendinizi arkadaşınızın yerinde hissedebildiniz mi, Huriye bize bir şeyler mi demek istedi bu şiirde anlatmış olduğu duygu dünyasının perdelerini aralayarak oluşturduğu tabloyla?” Diye bir de soru eklemişti.

“Allah korusun, ben de hiç göremiyor olsaydım eğer Huriye'nin şiirini daha iyi anlayabilirdim sanırım hocam ama onun göremedim dediği şeyleri ben daha önceden gördüğümden olsa gerek şiiri dinlerken canlanıverdiler zihin dünyamda birer birer”

“Hayal meyal hocam, belli belirsiz canlandı daha önce gördüklerim.”

“Arkadaşlar unutmayın ki hayaller daha önce görülebilenler üzerine kurulur, ya da görülenlere kıyas edilen başka şeyler üzerine. Ben onu da kurmakta zorlanıyorum çünkü daha önce

görebildiğim nesnelere yok maalesef. Ama Rabbimin verdiği bir göz var ki onunla keşfediyorum birçok şeyi, onunla renkleniyor mevsimlerim, onunla şekilleniyor hayal dünyam. Yağmuru onunla, yıldızları, ayı, güneşi, gök kuşağını, kuşları, ağaçları onunla görüyorum ve böyle bir göz verdiği için Rabbime çok şükrediyorum. Bakma yeteneğini hiç tadamamış gözlerimle şunu öğrendim ki; Allah gözleri ile görme yeteneğini bir şekilde kaybetmiş olan kullarına da her cana nasip olmayan o gözü lütfetmektedir.

“Bir dakika Huriye, dur bakalım orada biraz.” Diye araya giren Kibar öğretmen

“Çocuklar, söyler misiniz nedir arkadaşınızın işaret ettiği bu göz?” sorusunu sormuştu. Kimi beş duyardan bir yol bulmaya çalışıyor, kimi histen, duygudan, kimi hayalden, kimi rüyadan bahsediyordu ama öğretmen her söylenenden sonra “Acaba? Diyor ve kalkan bir başka parmağa yöneliyordu.

“Huriye, kızım hangisidir bu söylenenlerden?” Diyerek kendisine vermişti sözü sonunda.

“Arkadaşlarım çok güzel şeylerden bahsettiler hocam ama benim söylemek istediğim onlardan hiç birisi değildi, ancak his ve duygunun da işaret ettiği bir gözdü kastettiğim.

“Eee, Huriye kızım, bu kadar meraklandırma bizi, değil mi ama çocuklar?” demişti hoca.

“Hocam şu an o gözümle görüyorum ki; bu söylediğiniz sözün muhtemel eserlerinden biri olması gereken hoşnutsuzluk ifadesi yerine bir demet tebessüm var yüzünüzde”

“A aa! Bildi valla!”

“Ve yine görüyorum ki arkadaşlar, siz de hocamın yüzüne baktınız biraz önce”

“E pes gayrı” Çatlatma da insanı söyle kızım artık!”

“Gönül gözüdür hocam, gönül gözü. O göz yanılmaz hiçbir zaman, yeter ki onunla bakabilmeyi ihmal etmesin insan. Gönül gözü kapalı olanların diğer gözlerle gördüklerinde ruh yoktur, duygu yoktur, kuru bir cisimdir algıladıkları ama gönül gözü görmeye görsün bir hocam aydınlatır tüm karanlıkları.”

Sınıfın içine çöken hayret rengindeki sükûtu paydos ziline ritimli sesi bozmuştu. Ayak sesleri ile birlikte belli belirsiz hıçkırıklar da uzaklaşmaya başlamış, kaybolmuştu.

“Huriye, mütefekkir üstadım benim, söylevin bittiyse haydi toparlan da gidelim yoksa karanlığa kalacağız sonra” diye sataşan Ayşe'nin bu ince uyarısıyla alele acele toparlayarak okul gereçlerini koluna girmişti bile arkadaşının. Onlar okula yakın olan apartmanlarına taşındığından beri daha da kolaylaşmıştı okul hayatı, onun candan davranışlarıyla kurtulabilmişti birçok tedirginlikten. Lise hayatı nasıl da zor başlamıştı. Bir zamanlar dışlanmak, kabullenilmemek endişesiyle gitmek bile istememişti canı. Geçen süreçte arkadaşlarının ortaya koyduğu olumlu davranışlardan dolayı okulunu zaten çok sever olmuştu lakin daha da sevdiiren bir mutluluk kaynağı olmuştu Ayşe onun için. Hem her gün kendisini okula bırakıp almak durumunda olan annesinin de içi rahat etmişti böylece. Mevla kuluna yardım etmek dileyince vesileler yaratarak tutuyordu elinden işte.

Telaşlı bir şekilde bir arkadaşlarının adının çağrıldığını duyunca servisin yanından geçiyor olduklarını hissetmiş ve bir hatırası yansımıştı anılar aynasına.

Henüz Ayşe girmemişti hayatına. Her gün ders bitimi arkadaşlarından birisi gelip koluna girerek servise kadar getiriyordu. O gün öyle olmamıştı. Birisinin gelip koluna girmesini beklerken sesler gittikçe uzaklaşmış orada öylece kalakalmıştı. Çaresizdi.

“Kimse yokmu?”

“Huu! Arkadaşlar, koluma girecek kimse yokmu?”

İh, ses seda yoktu. Herkes gitmişti, unutulmuştu işte. Unutulmak ve çaresiz öylece kalakalmak her zaman zor yokuşuydu duygu dağının. Tırmanmak sabrın eteklerine tutunmakla mümkündü ancak. Kendi şartlarında ise sabrı yudum yudum içmek gerekiyordu acı bir ilaç gibi. Sesini yükseltmeli, birisinin duymasını sağlamalıydı.

“Kimse yok mu? Böylece kaç kez seslenmişti bilemiyordu.

Koridordan işittiği ayak sesleri ile birlikte içine bir ümit ışığı doğmuştu.

“Allah'ım, sana şükürler olsun, ya kulağım da duymuyor olsaydı” diye belirtti minnetini.

“Kimse yok mu?”

Susmuş ve dinlemeye başlamıştı, ayak sesleri iyice yaklaşmıştı.

“A aa! Huriye, kızım, hayırdır inşallah ne işin var burada? Gelen kendisine olduğu gibi tüm

öğrenci arkadaşlarına da öteden beri ortaya koyduğu merhametli ve sevecen tavırlarıyla ilgisini çeken Gülsüm hocaydı. Nasıl da sevinmişti onun gelişine.

“Unutuldum hocam, arkadaşların dalgınlığına geldim galiba.”

“Tamam kızım üzülme, ben seni götürürüm evine kadar ama nasıl bulacağız evi?”

“Hocam siz çıkın yola yeter, ben tarif ederim”

“Ciddi misin Huriye, tarif edebilecek misin gerçekten?”

“Evet hocam, elinizle koymuş gibi bulacaksınız evelallah” diye cevap vermişti tebessüm ederek. Hocanın yüzünün aldığı şekli merak etmeye başlamıştı. Bu ona göre olacak şey değildi ama tarifi üzere nasıl da bulmuşlardı kolaylıkla. Kapıda merakla bekleyen babasına

“Mustafa Bey, meraklanmayın efendim, servisi kaçırmış Huriye kızımız, ben de aldım geldim işte” dedikten sonra, kendisine endişeyle sarılırken yüreği güm güm atan annesinin de

“Siz nasılsınız Tuğba Hanım? Lütfen endişelenmeyin, Huriye bizim de kızımız” diyerek hatırını sorduktan sonra ısrarla eve buyur edilmesine rağmen hayırlı akşamlar dileyerek ayrılmıştı. Ne kadar mutlu olmuştu o davranışından Gülsüm hocanın.

Hatırına düştüğü her fırsatta şükrediyordu rabbine çünkü etrafındaki hemen herkes yaşamının bir parçası gibiydiler, onlarla tamamlanıyordu hayatının eksik kareleri. Feyzullah abisi de o parçaların en önemlilerinden birisiydi.

Yaşı büyüdükçe büyüyerek göğüs kafesini zorlayan garip hislerle, değişik duygularla çalkalandığı, yüreğinin daha faklı duygularla çarpmaya başladığı günlerden bir gündü.

“Huriye, güzelim seni biraz dalgın gördüm hayırdır canını sıkın bir şey mi var?” Sorusuyla irkilmışti abisinin. Bir an telaşlanmıştı, yoksa anlamış mıydı gönlündeki fırtınayı?

“Hayır, Feyzullah abi öylesine dalmışım işte” diye geçiştirmeye çalışmıştı durumu ama o hiç kıyamazdı kendisine, üzerine titrerdi âdetâ. İçini dökse biraz olsun rahatlasa iyi olurdu, kendisini anlayacak olgunluktaydı biliyordu bunu ama belki de müteessir olur diye gönlü razı olmamıştı. İnsan olmak, insani duygular taşımak zor bir yokuştur, bundandır ki zaman zaman halini düşündükçe içine sindiremediği, bocaladığı anları da oluyordu. Strese girerek bunun acısını başkalarından çıkarmanın gereği yoktu. Yaratan böyle dilemişti yapacak bir şey de yoktu zaten. Susmayı tercih etmişti. Ama o

“Var, var senin bir sıkıntın var ama beni kendine yeterince yakın bulamıyorsun demek. Eh ne diyelim öyle olsun” diye kahırlanarak susmuştu. Tam gönlünü almaya hazırlanıyordu ki

“Haydi, kız seni alış verişe çıkarayım, hem gezeriz, açılırsın biraz” demiş ve

“Bastonunu da alalım mı?” diye de eklemişti.

“Aşk olsun âbi, senden daha iyi baston mu bulacağım ben; hem akıllısın, hem şefkatli, hem yakışıklı, hem de paran var, haydi gel bakiim sevgili bastonum” diye de takılarak girmişti bile koluna. Birkaç dakika önceki hüzünlü halinden hiçbir eser kalmamıştı. Uzun süren ve ince eleyip sık dokuyarak aldığı birkaç şeyle eve döndüklerinde akşam ezanı okunmaya başlamıştı.

Evlerini çok seviyordu. Geçirmiş olduğu gurbet deneyiminin de etkisiyle olsa gerek kendisi için merhamet sahibi Mevla'nın sıcacık bir lütfu olduğunu anlamıştı bu yuvanın. Bazı arkadaşlarının

“Canım hiç eve gitmek istemiyor, sıkıyor beni.” “Boğuluyorum oraya girince,” “Ev bir hapisane sanki bizimkiler de birer gardiyan” “Onlar beni anlamaktan çok uzak, ben de onları anlayamıyorum zaten” ve benzeri serzenişlerini anlamakta o kadar zorlanıyordu ki. Oysa kendisi muhabbet ve şefkatle ısınan bu yuvada çok güzel zaman geçiriyordu.

Severek zaman geçirdiği şeylerden birisi de televizyondur. Göremiyor olsa da seslerden ve sözlerden hareketle sonrasını ses ve anlatım ile tamamlamayan koyu sessizliklerin hakim olduğu kimi sahnelerin dışında neredeyse eksiksiz olarak anlayabiliyordu dizilerin ve filmlerin senaryolarını, kimilerini de sorarak çözüyordu.

“Anne, ne oluyor burada?”

“Hımm, kızım şimdi şöyle; oğlan ve kız kumsalda sessizce ele ele yürüyorlar”

“Aaa, evet! Tahmin etmeliydin dalgaların ve martıların sesinden”

“Sahi anne dalgaların yüksekliği çok mu?”

“Kuşlar neden bu kadar çığırkanlar ki anne, onları kovalayanlar mı var?”

“Gece mi, gündüz mü vakit orada şimdi?”

“Karanlıksa eğer başlarına bir zarar gelmez değil mi anne?”

Televizyonun hemen yanında oturduğu yerden soru yağmuruna tuttuğu annesinin sabırla dinlediğine ve kendince tek tek cevaplandığına şahit olurdu hep. İçinde ki sevgisi ve gösterdiği sabra karşı şükran duygusu daha da artardı böylesi durumlarda.

Dizi bittiğinde içinde tarifsiz duygular depreşmişti yine. Müsaade isteyerek odasına çekildi. Uykudan eser yoktu gözlerinde. Aklını ve kalbini kuşatan onlarca soru vardı çünkü.

Dizilerde, filmlerde söylenen kız ve erkeğin birbirlerine söylediği o sözlere hayat veren sevgi kelimelerle tarif edilebilir gibi değildi. Kimi zaman Ayşe, Özgü, Sultan, Merve ve diğer arkadaşlarıyla kız kıza bir araya geldiklerinde konunun gönül işlerine geldiği oluyor herkes açıyordu birbirlerine duygularını. Bu kendisini de heyecanlandırıyor, onlar anlattıkça yüreğinde garip duyguların depreştiğini hissediyordu. Bazen kendisine de

“Huriye kız, senin yok mu beyaz atlı prensin” diye sorduklarında bir hoş oluyor, içini sıcacık bir atmosferin kapladığını hissediyordu.

“Aaa, kız kıpkırmızı oldu yüzün, hadi hadi var sende de bir numara, saklama bizden, şurada kız kıza konuşuyoruz işte” diye sıkıştırıyorlardı kendisini. Kendisi de bir şeyler anlatmak, içini dökmek istiyordu ama

“Aaa! Kız, görmeden sevmek nasıl bir şey ola ki!” Diye dalga geçmelerinden endişeleniyordu çoğu zaman. Hem yüzü neden kızarıyor, içine neden ateş düşüyordu ki böyle, sevgi utanılacak bir şey miydi yoksa?

Tabi ki değildi. Geçenlerde bir şiiri yorumlarken Kibar hocanın söyledikleri düşmüştü aklına. Onun anlattığına göre; “Sevgi yaşam boyunca hiçbir şeyin yerini dolduramayacağı çok özel bir hayat iksiriydi. Kâinat sevgiyle yaratılmış, insanlık sevgiyle bereketlenmişti. Sevgisiz yürekler güneşini kaybetmiş yüreklerdi, hiçbir güneş ısıtamazdı onların üşümüşlüklerini sevgiden başka. Her can sevmek ve sevilmeyle rızıklanmak isterdi doğal olarak. Anne baba sevgisi, kardeş ve evlat sevgisi, öğrenci öğretmen sevgisi, dost ve arkadaş sevgisi vs. hepsi kendince güzel nimetlerdi hayata lezzet veren. Bir de bütün hayatı birlikte paylaşa bileceği, kendisinin can yoldaşı, çocuklarının ana veya babası olacak bir özge cana, onun sevgisine ihtiyacı vardı insanın. Onunla başka bir anlam kazanırdı hayat.”

Heyecanlanmıştı. Acaba şimdi neredeydi, ne yapıyordu? Onu hatırlayınca başkalaşıyor sanki bambaşka bir Huriye oluyordu. Ah, keşke onun kendisini gördüğü gibi kendisi de onu görebilseydi dünya gözüyle. Gerçi gönül penceresinden mütemadiyen seyrediyor apaydınlık ve bir tebessüm buketi gibi hoş yüzünü resmediyordu yüreğinin en müstesna köşesine ama yine de görmek bambaşka olurdu.

İçinde bir duygu çağlayanı oluşmuştu. Tüm hücrelerine hayat vererek biteviye akıyordu.

“Canım abim benim, iyi ki öğretmişsin” diyerek kağıt ve kalemi almıştı hemen çantasından. Feyzullah abisi kendisine Latin harfleriyle yazmayı da öğretmişti büyük sabırlar göstererek. Böylesi durumlarda nasılda işine yarıyordu. Kalem ve kağıt birbiriyle buluşmuş yüreğindeki duygulara tercüman oluyorlardı el birliği içerisinde. Yazdı, yazdı, yazdı. Sonra da her birinden aklında kalan birer bölümü tekrar bir araya getirerek bir bukle oluşturmuştu uykusuz gözlerinin hayal ışığı, sancılı gecelerinin bergüzarı ve özlemlili yüreğinin sızısı niyetine ona vermek üzere.

Yüreğimi parçalıyor büyük bir elem / Sensiz sabahlara uyanıyor gözlerim,

Sinemdeki yaralar nasıl geçer bilmem / Gecenin sessizliğinde yine uykusuzluğun esiriyim.

Işık tuttun hayatıma, karanlık dünyama / Rüzgarım oldun estin serin serin,

Varlığın bile yetiyor nefes almama / Tek yaşama sebepim sensin.

Söz verdim sana gönlüm ben ondan vazgeçmem / Bu saatten sonra dönse de affetmem,

Gururumu hiçe sayıp seviyorum desemde / O yaşayacak sonsuza dek içimde.

Ben nasıl nefes alabilirim sen yanımda yokken / Ben nasıl sevdiğimi söyleyebilirim kaybetmekten korkarken

Nasıl unutabilirim ki sesin kulağında, adın kalbimdeyken / Bu acıları çekerken nasıl yaşarım söyler misin?

Gökyüzündeki yıldızlara anlattım seni / Sessiz gecelerde paylaştım derdimi,

Çok istedim seni rüyamda olsun görmeyi / Ama sen rüyama bile gelmedin.

Hani sessiz gecelerde bir başına kalırsın ya / Duvarlar üzerine üzerine gelir sanki,

Haykırmak istersin sessizliğin içinden bir çığlıkla / Bu garip dünyada ağlasamda sesimi duyan olmaz ki.

Hep bu kadar karamsar olma derler / Ne ateşler yanıyor içimde bir bilseler,

Başlasam anlatmaya dinlemez çeker giderler / Bir ben kalırım yine dertlerimle baş başa.

Keşke biraz daha mutlu olabilseydim seninle / Diyebilseydim sana gözyaşları ile ne olur gitme /

Söyleyemedim ki bir tek kelime bile / Bıraktın beni yine karanlığımın baş başa.

Bitirdiğinde sabah ezanı okunuyordu.

Hayat ne garipti. Ne amansız sancılar çalıyordu yüreklerin kapısını. Tüm sızılarını sırtına yüklenip sırna kadem basabilmeyi o kadar istiyordu ki insan bazen ama olmuyordu işte, olamazdı da. Çünkü insan coşkularıyla, mutluluklarıyla olduğu gibi özlemleriyle, hasret ve sızılarıyla da insandı. Bir ana hissiyatıyla sızılarını bağrına basmasını da bilmesi gerekiyordu.

“Bu da geçer, bu dert de bulur ilacını inşallah diğerleri gibi” diye iç geçirdi.

Bir zamanlar minicik ve mahzun yüreğine ne hasretler sığdırmıştı tam sekiz yıl kendisi gibi görme özürü olan arkadaşlarıyla yatılı olarak okumuştı ilköğretim okulunu. Her gün muhtaç olduğu anne ve babasının şefkat dayanağından, abi ve abla muhabbetinin sıcaklığından, şakalarından mahrum olarak sarılmıştı yorganına geceleri. Sabahları “Hûriyeem, haydi meleğim kalk artık” diye seslenen annesinin sesini duymak özlemiyle bırakmıştı kendisini uykunun kollarına ama hep hasrete uyanmıştı. İlk Öğretimin son iki yılında ailesinin de aynı şehre taşınmasıyla birlikte hiç değilse hafta sonları evine gelerek dindirebilmişti bu hasretlerini.

Hiçbir sızı, hiçbir emek çarçur edilmemeliydi. Bütün bunlar boşa gitmemeliydi. Liseyi bitirdikten sonra Üniversite sınavlarına girmeliydi. Nedendir bilmiyordu ama en çok da avukat olmayı istiyordu. Bunun için çok çalışmalıydı. Altı nokta Körler Derneği'nin göndermiş olduğu ders kitapları, üniversiteye hazırlık kitapları ve dergilerle yani bunların sesli CD'leriyle elinden geldiğince çalışıyordu. Tüm gayretlerine rağmen bazen içine bir yılgınlık duygusu düşüyor “Üniversite okumak lise okumaya benzemez kızım, boş ver, oraya alışabilmek çok yıpratır seni, en iyisi devlet kontenjanından bir memurluk edin ve hayatını hiç kimseye yük olmadan devam ettirmeye bak” diye kırıyordu üniversite okuma özlemlerini içinden bir ses. Ama yine de şansını denemek istiyor, bunun için elinden gelen gayreti gösteriyordu imkanları ölçüsünde.

Aklına düşen bir gelişmeyle kalbi mutluluk kanatları takınmışçasına çarpmaya başlamıştı. Yazmış olduğu şiirlerden “Göremedim” şiiri “Huriye Ölmez, bize bir şeyler mi demek istedi?” notuyla sevgili Murat hocasının girişimiyle bir şiir sitesinde yayınlanmıştı çünkü. Buna o kadar sevinmişti ki. Sesini ve duygularını o site de belki de binlerce insanla paylaşmış olacaktı böylece. Bu şiirini çok seviyordu. Birden durakladı. Biraz önce yüzünü aydınlatan mutluluk güneşinin şuaları kaybolmuş yerine umutsuzluğun gölgesi düşmüştü.

“I ıh, olacak şey değil” diye dudak büktü. Aynı zamanda da başını umutsuzca sağa sola sallamaya başlamıştı. Muhtemelen dağ fare doğuracak, heyecanlandığı yanına kar kalacaktı.

Tamam, Hüseyin hocayı çok seviyordu, onun sevecen, müşfik ve kol kanat geren davranışları içini ısıtıyor, yaşama ve mücadele azmini kamçılıyordu her zaman. Niyetinin güzel olduğundan da hiç şüphe etmemişti ama korkuyordu ki bu işin sonunda tüm iyi niyetine rağmen o da üzülecekti kendisi gibi.

“Bunu neden yaptın ki hocam?” diye hayıflandı.

Hüseyin hocanın anlattığına göre; yayınlansın diye “Göremedim” şiirini göndermiş olduğu bir edebiyat dergisi yetkilisi şiiriyle birlikte kendisi hakkında anlatılanları da dinleyince çok enteresan bulmuş ve

“Şiiri de içinde kaynaştırarak öyküsünü yazalım bu kızımızın” demişti.

Ona göre bir ibret hikâyesi olurmuş gözlerinin kıymetini bilemeyenler, bakan ama hayatın verdiği mesajın gerçeğini göremeyenler ve hatta gözü göremeyenlerin neler çektiğini gerçekten hissedemeyenler için.

Düşünce güzeldi aslında, kendisini de heyecanlandırmıştı doğrusu ama nasıl olacaktı ki bu? Gözleri sıhhatli bir insan, tâ doğumundan beri hiç görmeyen gözlerle hayata tutunmaya çalışan bir genç kızın çocukluğundan itibaren hissettiklerini hissetmekten, yaşadıklarını yaşamaktan uzak olan birisi kendi hissettiklerini ve yaşadıklarını nasıl yansıtacaktı ki bir öykü içerisinde? Olacak gibi değildi.

“Olsa olsa, ancak gönül gözü görünce mümkün olabilir bu” diye mırıldandı.

Şimdi büyük bir merak içerisinde, dört gözle o öykünün yayınlanmasını bekliyordu.

